KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 26.6.2013
COM(2013) 449 final

2013/0213 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2013) 222 final}
{SWD(2013) 223 final}
{SWD(2013) 225 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

- **Kontekst polityczny**

Przejście na „bezpapierową” administrację publicznej, zwłaszcza w kontekście transgranicznym, stanowi ważny cel dla Unii Europejskiej i państw członkowskich. Szczególnie obiecującym aspektem, który może pomóc w osiągnięciu tego celu, jest e-fakturowanie.

Powszechnie uznane korzyści wynikające z e-fakturowania sprawiły, że kilka państwach członkowskich UE (Dania, Austria, Szwecja i Finlandia) wprowadziło - w odniesieniu do całości lub części sektora publicznego - obowiązek przedstawiania e-faktur w zamówieniach publicznych. Te oddolne inicjatywy opierają się jednak w dużej mierze na normach krajowych, które nie są w większości interoperacyjne. W związku z tym prowadzą one do zwiększenia złożoności oraz kosztów dla firm, które chcą uczestniczyć w zamówieniach transgranicznych, a tym samym tworzą bariery w dostępie do rynku. Ogólny rezultat jest taki, że e-faktury w Europie mają nadal bardzo ograniczony zasięg, stanowiąc od 4 % do 15 % wszystkich faktur w obiegu. Inicjatywa w zakresie e-fakturowania w zamówieniach publicznych mogłaby zapobiec dalszemu rozdrobnieniu rynku wewnętrznego oraz ułatwić upowszechnienie e-fakturowania. Biorąc pod uwagę fakt, że zamówienia objęte dyrektywami w sprawie zamówień publicznych stanowią ok. 3,7 % PKB UE, realizacja inicjatywy mającej na celu usunięcie barier w dostępie do rynku w zakresie e-fakturowania w zamówieniach publicznych sprawi, że sektor publiczny stanie się „pionierskim rynkiem” w tej dziedzinie i odegra wiodącą rolę w jego upowszechnieniu w gospodarce.

W ciągu ostatnich kilku lat znaczna liczba podmiotów postulowała podjęcie na poziomie europejskim działań mających na celu pobudzenie rynku e-fakturowania w UE, zwłaszcza w zakresie wymiany faktur, w której uczestniczą administracje rządowe. W komunikacie „Czerpanie korzyści z fakturowania elektronicznego w Europie”(COM (2010) 712) Komisja wezwała do uczynienia e-fakturowania główną metodą fakturowania w UE do roku 2020. W rezolucji z kwietnia 2012 r. Parlament Europejski wezwał do wprowadzenia obowiązkowego e-fakturowania w zamówieniach publicznych do 2016 r., natomiast o podjęcie środków mających na celu promowanie e-fakturowania państwa członkowskie zaapelowały na nieformalnym posiedzeniu Rady ds. Konkurencyjności w lutym 2012 r. oraz w konkluzjach z posiedzenia Rady Europejskiej w czerwcu 2012 r. Wydaje się zatem, że sytuacja dojrzała do tego, aby zaproponować inicjatywę w zakresie e-fakturowania w zamówieniach publicznych i skutecznie usunąć bariery w dostępie do rynku spowodowane niedostateczną interoperacyjnością e-faktur.

Wniosek w tej dziedzinie będzie również uzupełnieniem realizowanej modernizacji unijnych przepisów dotyczących zamówień publicznych, która stanowi jedno z głównych działań przewidzianych w „Akcie o jednolitym rynku I”, w szczególności w odniesieniu do wniosków dotyczących pełnego przejścia na system e-zamówień. Ponadto działania w zakresie promowania e-fakturowania w zamówieniach publicznych są postrzegane przez Komisję jako priorytetowe. Odzwierciedleniem tego jest uwzględnienie inicjatywy w zakresie e-fakturowania w zamówieniach publicznych jako jednego z kluczowych działań przewidzianych w „Akcie o jednolitym rynku II”.

- **Związki z kwestiami normalizacji**

We wniosku przewiduje się, że nowa europejska norma dotycząca e-fakturowania zostanie sporządzona przez odpowiedni europejski organ normalizacyjny, w tym przypadku

Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN). Będzie to realizowane na podstawie zlecenia udzielonego przez Komisję Europejską, które zostanie przygotowane na późniejszym etapie. Zlecenie obejmie wykaz minimalnych wymogów, które będą musiały zostać uwzględnione w normie. Prace będą następnie prowadzone zgodnie z przepisami rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Treść niniejszego wniosku oparta jest na szeroko zakrojonych konsultacjach z zainteresowanymi stronami**.** Dwa spotkania europejskiego wielostronnego forum na temat e-fakturowania (EMSF) odbyły się w Brukseli (w dniach 26 września 2012 r. i 7 marca 2013 r.) i okazały się ważnym forum wymiany opinii na temat elementów składowych ewentualnej inicjatywy UE w zakresie e-fakturowania w zamówieniach publicznych. Dokumenty do dyskusji przygotowane przez cztery grupy zadaniowe EMSF dostarczyły praktycznych informacji zwrotnych od przedstawicieli krajowych wielostronnych forów i praktyków, m.in. dostawców usług i firm. Ponadto wśród członków EMSF rozprowadzono kwestionariusz, który miał na celu zgromadzenie danych na temat istniejących systemów e-fakturowania oraz ich skuteczności, kosztów i korzyści. Otrzymano 20 odpowiedzi (19 wkładów od krajowych forów i 1 wkład od organu normalizacyjnego), które również zostały szeroko wykorzystane do celów oceny skutków.

Treść inicjatywy przedstawiono i omówiono w dniu 19 września 2012 r. na posiedzeniu Komitetu Doradczego ds. Zamówień Publicznych (ACPC), złożonego z przedstawicieli państw członkowskich. Odbyły się również bardziej nieformalne spotkania dwustronne z przedstawicielami różnych stowarzyszeń branżowych, w tym Europejskiego Stowarzyszenia Dostawców Usług w zakresie e-fakturowania (EESPA), Business Europe i Europejskiego Stowarzyszenia Rzemiosła oraz Małych i Średnich Przedsiębiorstw (UEAPME).

I wreszcie, poprzez interaktywne narzędzie kształtowania polityki (IPM), zorganizowano w okresie od 22 października 2012 r. do 14 stycznia 2013 r. konsultacje online w celu zebrania informacji na temat aktualnego stanu wykorzystania e-fakturowania oraz opinii dotyczących ewentualnej inicjatywy UE w tej dziedzinie. Odzew opinii publicznej na te konsultacje był bardzo pozytywny. Przekazanych zostało ponad 700 odpowiedzi.

Dzięki tym różnym konsultacjom z zainteresowanymi stronami Komisja uzyskała odpowiedni przekrojowy przegląd opinii zainteresowanych stron w poszczególnych sektorach.

- **Ocena skutków**

Ocena skutków została przedłożona Radzie ds. Ocen Skutków (IAB) w lutym 2013 r. Na posiedzeniu w dniu 20 marca 2013 r. Rada ds. Ocen Skutków podniosła szereg kwestii, które jej zdaniem należałoby szerzej uwzględnić, i poprosiła o ponowne złożenie oceny skutków.

Zrewidowana ocena skutków została ponownie przedłożona IAB w dniu 19 kwietnia 2013 r. Główne modyfikacje w odpowiedzi na opinię Rady ds. Ocen Skutków dotyczyły pogłębienia definicji problemu i analizy zastosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, udoskonalonej analizy skutków i lepszego przedstawienia opinii zainteresowanych stron.

Dnia 8 maja 2013 r. Rada ds. Ocen Skutków wydała pozytywną opinię.

Po przeanalizowaniu pięciu różnych wariantów w ocenie skutków stwierdzono, że najodpowiedniejszym rozwiązaniem jest nałożenie na instytucje zamawiające i podmioty zamawiające, począwszy od określonej daty, obowiązku akceptacji faktur elektronicznych

spełniających nową wspólną normę europejską dotyczącą fakturowania. Pomogłoby to przezwyciężyć rozdrobnienie wynikające z obecnego zróżnicowania krajowych systemów e-fakturowania oraz zagwarantować integralność rynku wewnętrznego. Wybrane podejście połączyłoby silny bodziec związany z obowiązkiem zapewnienia interoperacyjności w zakresie e-fakturowania w zamówieniach publicznych z bardziej elastycznym podejściem do kwestii wyboru najbardziej właściwego sposobu zapewnienia wykorzystania e-fakturowania jako takiego.

Sprawozdanie końcowe z oceny skutków i jego streszczenie są publikowane wraz z niniejszym wnioskiem.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

- **Podstawa prawna**

Podstawę wniosku stanowi art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Przewidując ustanowienie wspólnej normy europejskiej oraz zobowiązując państwa członkowskie do zapewnienia, aby instytucje zamawiające i podmioty zamawiające nie odmawiały odbioru faktur elektronicznych spełniających wspomnianą normę europejską, niniejszy wniosek przyczyni się do usunięcia barier w dostępie do rynku w transgranicznych zamówieniach publicznych oraz przeszkód dla handlu. Z tego względu poprawi on warunki funkcjonowania rynku wewnętrznego.

- **Zasada pomocniczości**

Zgodnie z zasadą pomocniczości Unia może podejmować działania tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele proponowanych działań nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie UE. Ze względów określonych poniżej potrzebne jest podjęcie działań przez UE w celu usunięcia barier rynkowych i przeszkód dla handlu wynikających z istnienia różnych krajowych przepisów i norm, jak również w celu zapewnienia interoperacyjności. W związku z powyższym niniejszy wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości. Liczba istniejących norm, wymogów i rozwiązań w zakresie e-fakturowania pozostaje bardzo wysoka, a zasięg sieci e-faktur jest w coraz większym (a nie mniejszym) stopniu determinowany granicami państwowymi. Oddolne inicjatywy państw członkowskich przyczyniły się do zaostrzenia problemu interoperacyjności, ponieważ na rynku pojawia się coraz większa liczba norm dotyczących e-fakturowania, co dodatkowo zwiększa koszty i komplikuje kwestię zapewnienia interoperacyjności. W rezultacie działania podejmowane przez państwa członkowskie nie są wystarczające, aby zapewnić interoperacyjność w zakresie e-fakturowania w zamówieniach transgranicznych.

Uzasadnieniem działania na poziomie UE jest ponadpaństwowy charakter problemu niedostatecznej interoperacyjności między krajowymi (i zastrzeżonymi) systemami e-fakturowania. Biorąc pod uwagę transgraniczny charakter transakcji dotyczących zamówień publicznych objętych dyrektywami w sprawie zamówień publicznych oraz brak konkretnych rezultatów działań niektórych państw członkowskich na rzecz rozwiązania kwestii związanych z interoperacyjnością, inicjatywa UE na rzecz e-fakturowania w zamówieniach publicznych wydaje się być jedynym dostępnym rozwiązaniem umożliwiającym koordynację ich działań oraz zapobiegnięcie dalszemu rozdrobnieniu rynku wewnętrznego. Ponadto tylko UE może występować jako bezstronny arbiter w dyskusji na temat interoperacyjności i w obiektywny sposób zarekomendować optymalne podejście do kwestii usuwania barier rynkowych.

Niewiele wskazuje na to, że bez podjęcia działań na poziomie UE obecna sytuacja w zakresie e-fakturowania w zamówieniach publicznych może ulec zmianie lub poprawie w dającej się przewidzieć przyszłości.

- **Zasada proporcjonalności**

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności, ponieważ nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celu związanego z zagwarantowaniem właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego.

W ocenie skutków rozważono różne warianty strategiczne, w rezultacie czego uznano, że preferowany wariant jest również optymalny pod względem proporcjonalności — wybrane podejście połączyłoby silny bodziec związany z obowiązkiem zapewnienia interoperacyjności w zakresie e-fakturowania w zamówieniach publicznych z bardziej elastycznym podejściem do kwestii wyboru najbardziej właściwego sposobu zapewnienia wykorzystania e-fakturowania jako takiego.

- **Wybór instrumentów**

Wybór przez Komisję formy prawnej dla wniosku ustawodawczego wynika zarówno z wybranej podstawy prawnej, jak i treści wniosku. Jak wspomniano wcześniej, art. 114 TFUE stanowi odpowiednią podstawę prawną dla niniejszego wniosku. Zasadniczo artykuł ten pozostawia otwartym wybór między dyrektywą a rozporządzeniem jako formą prawną wniosku. Jednakże z uwagi na to, że cel wniosku można w wystarczającym stopniu osiągnąć poprzez nałożenie na państwa członkowskie obowiązku odnośnie do rezultatu, pozostawiając im jednocześnie swobodę wyboru formy i metod, wybór dyrektywy jest najwłaściwszym rozwiązaniem.

- **Środki transpozycji i dokumenty wyjaśniające**

Krajowe środki na różnych poziomach (ustawowym, wykonawczym, administracyjnym i technicznym) mogą okazać się konieczne do transpozycji niniejszej dyrektywy oraz faktycznego umożliwienia instytucjom zamawiającym i podmiotom zamawiającym jej stosowania. Jedynie państwa członkowskie mogą wyjaśnić, w jaki sposób te różne środki transponują dyrektywę oraz w jaki sposób oddziałują wzajemnie na siebie. W związku z tym tego rodzaju dokumenty wyjaśniające powinny towarzyszyć powiadomieniom o środkach transpozycji.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wszystkie skutki budżetowe związane z opracowaniem normy europejskiej przez odpowiednią europejską organizację normalizacyjną są już objęte przepisami rozporządzenia (UE) nr 1025/2012. Niniejszy wniosek nie powoduje dodatkowych skutków finansowych poza zasobami przydzielonymi już na działania normalizacyjne w aktualnych i przyszłych wieloletnich ramach finansowych.

2013/0213 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[1],

uwzględniając opinię Komitetu Regionów[2],

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W państwach członkowskich istnieją i są obecnie stosowane liczne globalne, krajowe, regionalne i zastrzeżone normy dotyczące faktur elektronicznych. Żadna z tych norm nie ma pozycji dominującej, a większość z nich nie jest interoperacyjna.

(2) W sytuacji braku wspólnej normy, promując stosowanie faktur elektronicznych w zamówieniach publicznych lub czyniąc je obowiązkowym, państwa członkowskie decydują się na opracowanie własnych rozwiązań technicznych na podstawie odrębnych norm krajowych. W rezultacie wzrasta i będzie prawdopodobnie nadal rosnąć w przyszłości liczba różnych norm, które współistnieją w poszczególnych państwach członkowskich.

(3) Wielość nieinteroperacyjnych norm prowadzi do nadmiernej złożoności, niepewności prawnej i dodatkowych kosztów operacyjnych dla podmiotów gospodarczych korzystających z faktur elektronicznych w poszczególnych państwach członkowskich. Podmioty gospodarcze, które chcą prowadzić transgraniczną działalność w dziedzinie zamówień, muszą często spełniać nową normę w zakresie e-fakturowania za każdym razem, gdy wchodzą na nowy rynek. Te rozbieżne wymogi techniczne i prawne dotyczące faktur elektronicznych stanowią bariery w dostępie do rynku w transgranicznych zamówieniach publicznych i przeszkody dla handlu, zniechęcając podmioty gospodarcze do podejmowania działalności w dziedzinie zamówień transgranicznych. Ograniczają one podstawowe swobody, a tym samym wywierają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

(4) Wspomniane przeszkody dla handlu wewnątrzunijnego mogą wzrosnąć w przyszłości, w miarę opracowywania kolejnych nieinteroperacyjnych norm krajowych lub zastrzeżonych i w miarę upowszechniania lub wprowadzania obowiązku stosowania

[1] Dz.U. C […] z […], s. […].
[2] Dz.U. C […] z […], s. […].

faktur elektronicznych w zamówieniach publicznych udzielanych w państwach członkowskich.

(5) Należy usunąć lub ograniczyć przeszkody dla handlu wynikające ze współistnienia szeregu wymogów prawnych i norm technicznych dotyczących faktur elektronicznych oraz z braku interoperacyjności. Aby osiągnąć ten cel, konieczne jest opracowanie wspólnej normy europejskiej dotyczącej semantycznego modelu danych dla podstawowej faktury elektronicznej.

(6) Komisja powinna zastosować odpowiednie przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej[3], aby zwrócić się do odpowiedniego europejskiego organu normalizacyjnego o sporządzenie projektu normy europejskiej dotyczącej semantycznego modelu danych dla podstawowej faktury elektronicznej. W swoim wniosku do odpowiedniego europejskiego organu normalizacyjnego Komisja powinna zawrzeć wymóg, aby tego rodzaju norma europejska była neutralna pod względem technologicznym w celu uniknięcia jakiegokolwiek zakłócenia konkurencji. Ponieważ faktury elektroniczne mogą zawierać dane osobowe, Komisja powinna również zawrzeć wymóg, aby wspomniana norma europejska gwarantowała ochronę danych osobowych zgodnie z dyrektywą 95/46/WE z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych[4]. Oprócz tych minimalnych wymogów, Komisja powinna określić w swoim wniosku do odpowiedniego europejskiego organu normalizacyjnego dalsze wymogi dotyczące treści takiej normy europejskiej oraz termin jej przyjęcia.

(7) Norma europejska dotycząca semantycznego modelu danych dla podstawowej faktury elektronicznej powinna opierać się na istniejących specyfikacjach, w tym w szczególności opracowanych przez organizacje europejskie lub międzynarodowe, takich jak CEN (CWA 16356 oraz CWA 16562), ISO (faktura finansowa oparta na metodzie określonej w normie ISO 20022) oraz UN/CEFACT (CII wersja 2.0). Nie powinna ona wymagać stosowania podpisów elektronicznych. Tego rodzaju norma europejska powinna określać semantyczne elementy danych odnoszące się w szczególności do uzupełniających danych dotyczących sprzedawcy i nabywcy, identyfikatorów procesu, atrybutów faktury, szczegółów pozycji faktury, informacji na temat dostarczenia, szczegółów i warunków dotyczących płatności. Powinna ona również być zgodna z istniejącymi normami dotyczącymi płatności, aby umożliwić automatyczne przetwarzanie płatności.

(8) W przypadku gdy norma europejska sporządzona przez odpowiednią europejską organizację normalizacyjną spełni wymogi zawarte we wniosku Komisji, odniesienia do takiej normy europejskiej powinny zostać opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

(9) Instytucje zamawiające i podmioty zamawiające nie powinny odmawiać odbioru faktur elektronicznych, które spełniają wspomnianą wspólną normę europejską, z powodu niezgodności z innymi wymogami technicznymi (na przykład wymogami krajowymi lub dotyczącymi poszczególnych sektorów).

(10) Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie do faktur elektronicznych odbieranych przez instytucje zamawiające i podmioty zamawiające oraz wystawianych w związku z realizacją zamówień udzielanych zgodnie z dyrektywą

[3] Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12.
[4] Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

[zastępującą dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi[5]], dyrektywą [zastępującą dyrektywę 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującą procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych[6]] bądź dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniającą dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE[7].

(11) Celem interoperacyjności jest umożliwienie przedstawiania i przetwarzania informacji w spójny sposób pomiędzy systemami biznesowymi, niezależnie od wykorzystywanych przez nie technologii, aplikacji lub platform. Pełna interoperacyjność obejmuje zdolność do współdziałania pod względem treści (aspekt semantyczny), formatu (aspekt syntaktyczny) i przesyłania. Interoperacyjność semantyczna oznacza, że dokładne znaczenie wymienianej informacji zostaje zachowane i jest dobrze rozumiane w jednoznaczny sposób, niezależnie od sposobu, w jaki jest ona fizycznie reprezentowana lub przesyłana.

(12) Zapewniając interoperacyjność semantyczną oraz zwiększając pewność prawa, niniejsza dyrektywa będzie także sprzyjać upowszechnianiu fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych, umożliwiając tym samym państwom członkowskim, instytucjom zamawiającym, podmiotom zamawiających i podmiotom gospodarczym uzyskanie istotnych korzyści w postaci oszczędności, wpływu na środowisko i zmniejszenia obciążeń administracyjnych.

(13) Rada Europejska w swoich konkluzjach z 28 i 29 czerwca 2012 r., stwierdziła, że należy przyznać priorytet środkom mającym na celu dalszy rozwój transgranicznego handlu internetowego, w tym poprzez ułatwienie przejścia na fakturowanie elektroniczne.

(14) Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 20 kwietnia 2012 r. zwrócił uwagę na rozdrobnienie rynku wynikające z krajowych przepisów dotyczących fakturowania elektronicznego, podkreślając znaczne korzyści płynące z fakturowania elektronicznego i wskazując znaczenie pewności prawa, jasnego środowiska technicznego oraz otwartych i interoperacyjnych rozwiązań w zakresie fakturowania elektronicznego opartych na wspólnych wymogach prawnych, procesach biznesowych i normach technicznych. Z tych względów Parlament Europejski wezwał do wprowadzenia do 2016 r. obowiązku fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych.

(15) Europejskie wielostronne forum na temat fakturowania elektronicznego (e-fakturowania), ustanowione na mocy decyzji Komisji z dnia 2 listopada 2010 r.[8], przyjęło zalecenie w sprawie interoperacyjności w zakresie fakturowania elektronicznego przy użyciu semantycznego modelu danych w [miesiącu] 2013 r.

(16) Ponieważ instytucje zamawiające i podmioty zamawiające będą mogły akceptować faktury elektroniczne, które spełniają normy inne niż wspólna norma europejska, jak również faktury papierowe, o ile nie przewidziano inaczej w przepisach krajowych,

---

5 Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.
6 Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.
7 Dz.U. L 216 z 20.8.2009, s. 76.
8 Dz.U. C 326 z 3.12.2010, s. 13.

niniejsza dyrektywa nie nakłada żadnych dodatkowych kosztów ani obciążeń na przedsiębiorstwa, w tym mikroprzedsiębiorstwa oraz małe i średnie przedsiębiorstwa w rozumieniu zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącego definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw[9].

(17) Przepisy dotyczące fakturowania elektronicznego są już zawarte w dyrektywie 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej[10]. Należy dopilnować, aby przepisy niniejszej dyrektywy nie miały wpływu na warunki wystawiania i akceptowania faktur elektronicznych do celów VAT.

(18) Aby umożliwić instytucjom zamawiającym i podmiotom zamawiającym podjęcie środków technicznych, które w następstwie ustanowienia normy europejskiej są niezbędne do zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy, uzasadnione jest ustalenie terminu transpozycji wynoszącego 48 miesięcy.

(19) Ponieważ cele zakładające usunięcie barier rynkowych i przeszkód dla handlu wynikających z istnienia różnych krajowych przepisów i norm oraz zapewnienie interoperacyjności nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie i tym samym można je lepiej osiągnąć na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną we wspomnianym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wyżej opisanych celów.

(20) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną z dnia 28 września 2011 r. państw członkowskich i Komisji dotyczącą dokumentów wyjaśniających[11], państwa członkowskie zobowiązały się do dołączenia do powiadomień o środkach transpozycji, w uzasadnionych przypadkach, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiednimi częściami krajowych instrumentów służących transpozycji. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1
Zakres stosowania

Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do faktur elektronicznych wystawianych w związku z realizacją zamówień udzielanych zgodnie z dyrektywą [zastępującą dyrektywę 2004/18/WE], dyrektywą [zastępującą dyrektywę 2004/17/WE] bądź dyrektywą 2009/81/WE.

Artykuł 2
Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

1) „faktura elektroniczna” oznacza fakturę, która została wystawiona i odebrana w dowolnym formacie elektronicznym;

2) „semantyczny model danych” oznacza uporządkowany i logicznie powiązany zestaw terminów i znaczeń, które określają treść wymienianą w fakturach elektronicznych;

[9] Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.
[10] Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.
[11] Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

3) „podstawowa faktura elektroniczna” oznacza podzbiór informacji zawartych w fakturze elektronicznej, które mają zasadnicze znaczenie dla umożliwienia interoperacyjności transgranicznej, w tym informacje niezbędne do zapewnienia zgodności z przepisami prawa;

4) „instytucje zamawiające” oznaczają instytucje zamawiające zgodnie z definicją zawartą w art. [2] dyrektywy [zastępującej dyrektywę 2004/18/WE];

5) „podmioty zamawiające” oznaczają podmioty zamawiające zgodnie z definicją zawartą w art. [4] dyrektywy [zastępującej dyrektywę 2004/17/WE];

6) „norma europejska” oznacza normę europejską zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.

Artykuł 3
Ustanowienie normy europejskiej

1. Komisja zwraca się do odpowiedniej europejskiej organizacji normalizacyjnej z wnioskiem o sporządzenie normy europejskiej dotyczącej semantycznego modelu danych dla podstawowej faktury elektronicznej.

   Komisja określa wymóg, zgodnie z którym norma europejska dotycząca semantycznego modelu danych dla podstawowej faktury elektronicznej musi być neutralna pod względem technologicznym i gwarantować ochronę danych osobowych zgodnie z dyrektywą 95/46/WE.

   Wniosek przyjmuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 10 ust. 1-5 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012.

2. W przypadku gdy norma europejska sporządzona w następstwie wniosku, o którym mowa w ust. 1, spełnia zawarte w nim wymogi, Komisja publikuje odniesienie do takiej normy europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 4
Faktury elektroniczne spełniające normę europejską

Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje zamawiające i podmioty zamawiające nie odmawiały odbioru faktur elektronicznych spełniających normę europejską, do której odniesienie zostało opublikowane zgodnie z art. 3 ust. 2.

Artykuł 5
Dyrektywa 2006/112/WE

Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy Rady 2006/112/WE.

Artykuł 6
Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej w terminie 48 miesięcy od dnia jej wejścia w życie. Niezwłocznie przekazują Komisji teksty tych przepisów.

   Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 7
Przegląd

Komisja dokonuje przeglądu skutków niniejszej dyrektywy dla rynku wewnętrznego, a także dla upowszechniania fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych, oraz przekazuje sprawozdanie na ten temat Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 30 czerwca 2023 r. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek legislacyjny.

Artykuł 8
Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 9
Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*